

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Α'.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1863.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 19.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 18.)

Ἐκ τινων φράσεων καὶ τινων ἐγγράφων τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως· δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι, ἀφοῦ ἐκπληρωθῶσιν οἱ τύποι τῆς συνεινέσεως τῶν Ἰονίων καὶ τῶν συμμάχων Δυνάμεων εἰς τὴν ἑνωσιν, θέλει συνομολογηθῇ συνθήκη μεταξὺ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς, δι' ἧς ἡ μὲν Ἀγγλικὴ θέλει ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν παράδοσιν τῶν νήσων, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ θέλει ἀναδεχθῇ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Ἰονίου Κράτους. Εἰς τὴν συνθήκην τὰν φαίνεται ὅτι ἡ Ἰόνιος πολιτεία δὲν θέλει λάβει μέρος διότι, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, ἣν ἡ Ἀγγλία ἔδωκεν εἰς τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἀρθ. 7 τῆς συνθήκης τῶν 1815, πᾶσα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Ἰονίου Κράτους καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ μετὰ ξένης δυνάμεως διπλωματικὴ διαπραγματεύσις διεξάγεται παρὰ τῶν διπλωματικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ δὲ τὰς ἐξηγήσεις τῆς Ἀγγλικῆς διπλωματίας θεωρεῖ αὕτη τὴν ἑνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος οὐχὶ ἔργον τῆς αὐτονό-

μου θελήσεως τῶν Ἰονίων, ἀλλὰ πρᾶξιν καθαρὰν τῆς αὐτοπροαιρέτου ἀποφάσεως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν συμμάχων Δυνάμεων, αἵτινες περὶδωκαν αὐτῇ τὴν προστασίαν εἴτε κυριάρχαν τῶν νήσων καὶ ἐπὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἀγγλίας χαρίζομενης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, αἱ νῆσοι παραδίδονται εἰς ταύτην προσαρτώμεναι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Γεωργίου Α'. τῇ συναινέσει καὶ τῶν λοιπῶν συμμάχων Δυνάμεων. Ἡ συνκίνεσις τῶν Ἑπτανησίων ἀφορᾷ τὴν συμφωνίαν τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῶν συμμάχων αὐτῆς Δυνάμεων, καὶ ὄχι συνεννόησιν τῶν Ἰονίων νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο ἐξάγεται τοῦλάχιστον ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν τύπων τοῦς ὁποίους ὥρισεν ἡ Ἀγγλικὴ διπλωματία, καὶ πιθανῶς μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος συνθήκης θέλει παραδῶσι διὰ τοῦ Ἀρμοστοῦ τῆς ἡ Ἀγγλία τὴν κατοχὴν τῆς χώρας ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλησομένου ἀντιπροσώπου αὐτῆς, ἀποχωρούντων τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ἀγγλικῶν Ἀρχῶν ἀπὸ τοῦ Ἰονίου, συνάμα μὲ τὴν ἐγκατάστασιν, ἥτοι τὴν παραλαβὴν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Δὲν δύναται σπουδαίως νὰ γίνηται λόγος περὶ ἀμέσου παραλαβῆς τῶν νήσων παρὰ

τοῦ Βασιλέως Γεωργίου κατὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ, διότι, ὡς συνταγματικὸς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἐνεργεῖ εἰμὴ διὰ τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ, καὶ μόνον ἀφοῦ λάβῃ νομίμως τὴν ἐξάσκησιν τῆς Βασιλικῆς Αὐτοῦ ἐξουσίας, δηλαδὴ μετὰ τὴν ὀρκισιν καὶ ἐγκατάστασιν Αὐτοῦ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Θρόνον. Ἡ ἰδέα δὲ αὕτη τῆς προσαρτίσεως φαίνεται σύμφωνος καὶ μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐθνικῆς θελήσεως εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Ἡ Ἐπτάνησος εἶναι μία ἐπαρχία ἑλληνική, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐνεκα τῶν πολιτικῶν περιστάσεων ἔμενεν ἀπεσπασμένη ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν Κράτος, καὶ σήμερον προστίθεται εἰς αὐτό. Τὸ δὲ Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὡς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος, ἥτις προσλαμβάνει ὡς μέρος αὐτῆς τὴν Ἐπτάνησον, ὅχι διότι τὸ Ἑλληνικὸν Βασιλεῖον εἶναι ἀνώτερον κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν πληθυσμὸν, ἢ τελειώτερον διοργανισμένον ἐσωτερικῶς, ἀλλὰ διότι ἡ νῦν ἐλευθέρα Ἑλλὰς θεωρεῖται ὡς τὸ κέντρον, ἡ μητρόπολις οὕτως εἰπεῖν, εἰς ἣν ἀτενίζει πᾶσα ἄλλη ἑλληνικὴ χώρα προσδοκῶσα τὴν μετ' αὐτῆς ἔνωσιν, διὰ τὴν κατὰ μικρὸν συγκρότησιν τῆς ὁλομελείας τοῦ ἔθνους. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἐγγυαρχημένη εἰς τὰ πνεύματα τῶν Ἐπτανήσιων, γενικῶς καὶ ἀνεξαίρετως, ὥστε ἤθελε θεωρηθῇ, καὶ δικαίως, ὡς καταχθόνιος ἀντιπολίτευσις κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως ἢ πρότασις τοῦ ν' ἀποτελέσωσιν αἱ νῆσοι ἐν χωριστὸν Κράτος ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ὅπως δὴ ποτε ἄλλως τε συνεδεδεμένον μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἐχὼν δὲ ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκφράσεις τῶν πρωτοκόλλων καὶ τῆς συνθήκης τῶν προστατίδων Δυνάμεων περὶ τῆς ἐνώσεως, πιστεύω ὅτι οὐδέποτε ἐθεωρήθη παρ' αὐτῶν ἡ ἔνωσις ἄλλως, ἢ ὡς συγχώνευσις τῶν δύο ἐπικρατειῶν εἰς ἓν καὶ μόνον Κράτος βασιλευμένον ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Α'. Ἡ Ἰόνιος Βουλὴ, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἤθελον ἀναδεχθῇ βαρεῖν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ ἔθνους, εἰὰν ἄφιναν νὰ ἐπικριτῇ ἡ ἀντίθετος λύσις τοῦ ζητήματος τούτου, ὥστε ν' ἀντικατασταθῇ ἀπλῶς ἡ Ἀγγλικὴ προστασία διὰ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α'. ἐν Ἐπτανήσῳ, ἄνευ τῆς πραγματικῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο ἐπικρατειῶν. Λαμβάνω λοιπὸν τὴν ἐθνικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ὡς ἀρχὴν τῶν περαιτέρω σκέψεών μου περὶ τῆς ἐνώσεως.

Ἡ πρώτη πράξις τῆς παραλαβῆς τῶν νήσων παρὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως θὰ ᾔηται ἡ στρατιωτικὴ κατάληψις τῶν φρουριῶν. Εἰς τὸν ἐπὶ τῶν

Στρατιωτικῶν Ἱπουργῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπόκειται νὰ προνοήσῃ διὰ τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἀναγκαιούσης πρὸς τοῦτο δυνάμεως. Ἀτυχῶς, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ἱπουργείου ὅπως σήμερον γίνεται, εἶναι κίνδυνος μήπως τότε μόνον ὁ Ἱπουργὸς ἐνθυμηθῇ νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ προκειμένου, ὅταν προσκληθῇ ν' ἀποστείλῃ στρατὸν εἰς τὰς νήσους, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς διευθύνσεως τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ ἐν σχεδὸν ὅλον ἔτος κινδυνεύει νὰ παράσχῃ τὸ σπουδαιότερον ἐπιχειρημα εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐὰν ἐπιμένωσιν εἰς τὰς ἀποτροπαίους ἰδέας τῆς κατεδαφίσεως ἢ τῆς ὑπὸ ξενικοῦ στρατοῦ κατοχῆς τῶν φρουριῶν τῆς Κερκύρας (διότι τὰ τῶν λοιπῶν νήσων εἶναι μικροτάτης ἢ μηδαμινῆς ἀξίας). Ὁ διοργανισμὸς μιᾶς στρατιωτικῆς δυνάμεως ἐν Ἐπτανήσῳ, ὡς ἐγγυαρίου ἐθνοφυλακῆς ἢ ὡς μέρους τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ, καὶ τῆς χωροφυλακῆς ὑπάγεται εἰς τὴν ἔρευναν τῆς εἰς τὰς νήσους ἐφαρμογῆς τῶν περὶ στρατολογίας καὶ ἐθνοφυλακῆς νόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ὥστε ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ζητήματος πότε, πῶς καὶ διὰ τίνων ὀργάνων θέλει γίνεαι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ πολιτικοῦ διοργανισμοῦ τῶν νήσων ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ νόμου τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐνώσεως.

Ἡ πρώτη καὶ ἄμεσος συνέπεια τῆς παραδόσεως τῶν νήσων ὑπὸ τῶν Ἀγγλων εἶναι ἡ διάλυσις τοῦ Ἰονίου Κράτους. Ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως τὸ Σύνταγμα καταργεῖται, καὶ μετ' αὐτοῦ καταλύεται ἡ Ἀρχὴ καὶ ὁ Νόμος τῶν Ἰονίων νήσων. Ὁ Ἀρμοστής καὶ οἱ Τοποτηρηταὶ αὐτοῦ ἐκλείπουσιν. Ἡ Βουλὴ δηλαδὴ ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν νήσων καὶ ἂν δὲν εὕρεθῇ διὰ προηγουμένης πράξεως τῆς Ἰονίου Κυβερνήσεως διαλελυμένη, νομίμως ἀφ' ἐαυτῆς διαλύεται, καθὼ συγκαλεσθεῖσα δυνάμει τοῦ ὑφισταμένου Συντάγματος καὶ ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας ἄλλως τε ἡ νῦν ἐκλεγμένη ἸΓ' Βουλὴ ἀποστελλομένη καὶ συγκαλουμένη μὲ τὴν ῥητὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν θέλησιν τοῦ Ἰονίου λαοῦ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως διαλύεται αὐτοδικαίως ἅμα ἐκπληρωθείσης τῆς ἐντολῆς, καὶ πᾶσα περαιτέρω ἐνέργεια αὐτῆς ὡς νομοθετικὴ ἢ κυβερνητικὴ σώμαχος θὰ ᾔητον ὑπέρβασις τῆς ἐξουσίας αὐτῆς καὶ πράξις μὴ ἔχουσα βάσιν καὶ νό-

μιμον κύρος. Ἡ Γερουσία καὶ ὅλοι οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ δυνάμει τοῦ Συντάγματος καὶ διὰ τοῦ Ἀρμοστοῦ καὶ τῆς Γερουσίας διορισθέντες, παύουσι τοῦ νὰ ἔχωσι νόμιμον ἐξουσίαν. Ἡδὴ ἐξέλιπεν ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ἐξ οὗ ἐπήγαγεν ἡ ἐξουσία αὐτῶν, καὶ τὸν ὅποιον ἦσαν προσκεκλημένοι νὰ ἐκτελέσωσιν. Ὁ νόμος ὁ Ἰονικός δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, καὶ τὸν νόμον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου δὲν ἔχουσιν ἐξουσίαν νὰ ἐφαρμόσωσιν αἱ Ἰόνιοι Ἀρχαί. Ἐὰν ἀναπόφευκτος ἀνάγκη πολιτικὴ ἀπαιτήσῃ ὥστε μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς ἄλλου νόμου, καὶ μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως ἄλλων Ἀρχῶν, ὀνομαστί παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διωρισμένων, ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐφαρμόζεται εἰς τὰς νήσους ὁ νῦν ἰσχύων Ἰόνιος νόμος ὑπὸ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων ἐν γένει ἢ ἐν μέρει, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὴν ἔνωσιν μία πράξις τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, παρκατείνουσα καὶ ὑπὸ τὸ Κράτος αὐτοῦ τὴν ἰσχύν τοῦ Ἰονίου νόμου καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰονίου Κράτους· ἀλλὰ τότε ὁ Ἰόνιος νόμος ἐφαρμόζεται πλέον ὡς προσωρινὸς καὶ ἐξαιρετικὸς νόμος μὲς Ἐπαρχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, καὶ ὡς νόμος Ἑλληνικὸς διὰ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, οἱ δὲ εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν διατηρούμενοι ὑπάλληλοι τοῦ Ἰονίου Κράτους ἐνεργοῦν τοῦ λοιποῦ ὡς ὄργανα τοῦ Ἑλληνικοῦ νόμου, ἥτοι τῆς ἐντολῆς τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἑλλήν. Κράτους. Ἐπειδὴ δὲ προφανῶς οὐδὲ Σύνταγμα Ἰονικόν, οὐδὲ νόμος ἐκλογικὸς, οὐδὲ Ἀρμοστής, οὐδὲ Τοποτηρητής, οὐδὲ Γερουσία καὶ Βουλὴ δύνανται νὰ διατηρηθῶσι, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι νόμοι καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρχαί θὰ μείνωσι περιοριζομένης ἢ τροπολογουμένης τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς θεμελιώδους βάσεως τῶν νόμων καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἰονίων νήσων, ἔπεται ὅτι ὁ νόμος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὅστις θὰ παρατείνῃ τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν νόμων καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰονίου Κράτους ἐν μέρει καὶ τροπολογημένως, θ' ἀποτελῇ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνεπτυγμένως προσωρινόν τινα διοργανισμόν μίᾳ προσωρινῇ Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἐπαρχίαν ἢ τὰς ἐπαρχίας τῶν Ἰονίων νήσων. Καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ ψηλαφητὴν τὴν κατάργησιν τοῦ Ἰονικοῦ νόμου καὶ τῆς Ἰονικῆς Ἀρχῆς καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀμέσου ἀντικαταστάσεως ταύτης, τοῦλάχιστον ἐν μέρει, διὰ πράξεως τοῦ Ἑλλήν. Κράτους, λαμβάνω ὡς πα-

ράδειγμα τὴν ἀστυνομικὴν Ἀρχήν. Κατὰ τὸ Ἰόνιον Σύνταγμα οἱ κατὰ τόπους Ἀστυνομοὶ ἐνεργοῦν ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς καὶ ὡς ὄργανα τοῦ Ἀρμοστοῦ. Οὔτε Ἐπαρχοί, οὔτε Συμβούλιον, οὔτε ἄλλη κάμμία Ἀρχὴ δύναται νὰ δώσῃ διαταγὰς καὶ ὁδηγίας εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρετάς ὅτινες ἀποτελοῦν τὴν χωροφυλακὴν. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει λοιπὸν ὅτι ἡ δύνατο προσωρινῶς νὰ διατηρηθῇ εἰς τὰς νήσους μία διοικητικὴ (ἢ καθὼς ἐκεῖ χαρακτηρίζεται ὑψηλὴ) ἀστυνομία, θὰ ἦτον ἀνάγκη ἐνὸς νόμου ὅστις νὰ κανονίσῃ τὰς σχέσεις τῆς ἀστυνομίας ταύτης μετὰ τὸν νέον κυβερνητικὸν σύστημα, ἀφοῦ ἐκλείπει τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρμοστοῦ ὅστις εἶναι ὁ Διευθυντὴς τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας. Ἀφοῦ ὁ Ἀρμοστής καὶ τὸ Σύνταγμα λείπουν, ἀπ' αὐτῶν παύουν καὶ ὁ Ἀστυνομὸς καὶ ἡ δύναμις ἡ ἀστυνομικὴ. Διὰ τὴν ἀναζήσασιν πρέπει νὰ λάβουν νέαν ὑπαρξίν διὰ νέου νόμου. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις μέχρι τί-
νος βαθμοῦ εἶναι ἐφικτὴ ἡ διατήρησις τῶν Νόμων καὶ τῶν Ἀρχῶν τοῦ Ἰονίου Κράτους διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου πολιτεύματος. Ὅταν καταργηθῇ ἡ Κεντρικὴ Κυβέρνησις εἰς τὴν Ἐπτάνησον, θέστίς Ἀρμοστής καὶ Γερουσία, ποίαν σημασίαν καὶ ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἡ διατήρησις τῆς τοπικῆς κυβερνήσεως, δηλαδὴ τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου, ἀφοῦ οὐδὲ ὁ εἰς οὐδὲ τὸ ἄλλον ἔχουσιν αὐθόρμητόν τινα ἐνεργεῖαν, οὔτε ἀναλογίαν τινα μετὰ τὴν διοικητικὴν ἢ μετὰ τὴν δημοτικὴν Ἀρχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου; Μοι ἐφάνη παράδοξον ὅταν ἀνέγνωτα εἰς ἐφημερίδα τινὰ τῆς Ζακύνθου τὴν ιδέαν τοῦ νὰ διορισθῇ εἰς Νομάρχην εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ νὰ μείνωσιν εἰς τὰς θέσεις τῶν διοικούντων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας ἐκείνου οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπαρχοὶ τῶν νήσων. Φαίνεται ὅτι ὁ συντάκτης παίζει μετὰ τὰς λέξεις, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Ποῖον νόμον θὰ ἐφαρμόσῃ ὁ Νομάρχης αὐτοῦ; Τὸν Ἰονικόν; ἀλλὰ τότε ἂς προτείνῃ σαφέστερα καὶ λογικώτερα νὰ διορισθῇ Ἑλλήν τις Ἀρμοστής, διατηρουμένου τοῦ Ἰονίου συντάγματος ἐν ἐνεργείᾳ. Τοιαύτη ιδέα ὅμως εἶναι προφανῶς ἄτοπος, καὶ ὁ Νομάρχης θὰ ἐφαρμόσῃ τὸν Ἑλληνικὸν Νόμον. Τότε ὅμως ὁ Ἐπαρχος τῆς Κερκύρας λ. χ. ἢ τῆς Ζακύνθου ποῖον νόμον θὰ ἐφαρμόζῃ; Τὸν Ἰονικόν βεβαίως ὅχι, ἀφοῦ δὲν ἀκολουθεῖ αὐτὸν ὁ προϊστάμενός του Νομάρχης· ἄρα τὸν Ἑλληνικόν. Τότε δὲ ἡ πρότασις τοῦ ἐφημεριδογράφου καταντᾷ εἰς τὴν

διατήρησιν ὅχι τῆς Ἀρχῆς, ἀλλὰ τοῦ προσώπου. Ἰσοδυναμεῖ ὡς νὰ λέγῃ, προκειμένου νὰ διορισθῇ Ἐπαρχος, μὲ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχῆς, εἰς τὴν Ζάκυνθον εἶναι προτιμητέος πάντος ἄλλου ἐκεῖνος ὅστις εὐρεθῇ φέρων τὸν αὐτὸν τίτλον. Οὕτως ἐννοουμένην τὴν πρότασιν ἡδύνατό τις νὰ τὴν παραδεχθῇ ὡς δικαίαν καὶ φρόνιμον, ἂν δὲν ὑπῆρχε μία δυσκολία, διότι δύναται ν' ἀντιταχθῇ ἡ ἄλλη ἰδέα προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ζάκυνθον ὁ διοικητικὸς Νόμος τῆς Ἑλλάδος, συμφέρει νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ εἰς Ἐπαρχος, ὅστις οὔτε τὸν Νόμον γνωρίζει, οὔτε ἄλλοτε τὸν εἶδε ἐφαρμοζόμενον, μόνον δὲ ἔχει τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ κατέχῃ τὸν τίτλον τοῦ Ἐπαρχοῦ ἐνὸς ἄλλου Κράτους, μᾶλλον ἢ νὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Ἑλλ. Νόμου εἰς πρόσωπον ἄλλο, ἔχον γνῶσιν τοῦ Νόμου καὶ πείραν περὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ; Εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος δὲν χωρεῖ συμφέρον προσωπικὸν, διότι ἡ θέσις τοῦ Ἐπαρχοῦ, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν ὀργανισμόν, εἶναι τόσον μικρὰ καὶ ὑποδεστέρα κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς τοῦ Ἐπαρχοῦ κατὰ τὸν Ἰονικὸν Νόμον, ὥστε διὰ τοῦτον δὲν εἶναι πλεονέκτημα ἡ διατήρησις εἰς τὴν ὁμώνυμον θέσιν. Εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ἐπιστημονικῶς καὶ ἀφρημένως δὲν πρέπει νὰ μᾶς πλανᾷ τὸ προηγούμενον τῆς Ἰταλίας ὅπερ ἐπικαλεῖται ἡ ἐφημερίς ἐκείνη διότι ἐκτὸς τῆς θέσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως ἀπέναντι τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδηνίας, πολὺ διαφόρου τῆς τῶν Ἰονίων ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος, ἐκεῖ ἡ διαφορὰ τοῦ κυβερνητικοῦ τύπου δὲν ἦτον τόσον οὐσιωδῶς μεγάλη ὅσον εἶναι ἐδῶ, καὶ ἡ δυσκολία τῆς συγχωνεύσεως ἐκεῖ ἦτο πολὺ μεγαλητέρα παρ' ὅσον εἶναι ἐδῶ. Ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μεγάλου Δουκὸς τῆς Τοσκάνης καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Φραγκίσκου, ὑπεισῆλθεν ἀμέσως ὁ Βασιλεὺς Βίττωρ Ἐμμανουήλ. Εἰς μόνος σκωριασμένος τροχὸς ἀντικατέστη εἰς τὴν κυβερνητικὴν μηχανὴν δι' ἐνὸς καθαροῦ καὶ δυνατοῦ. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἐπτάνησον ὁ Ἀρμοστής καὶ ὁ Τοποτηρητής, οἵτινες εἶναι τὸ ἐλαττέριον τῆς μηχανῆς, δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀντικατασταθῶσι, καὶ ἄνευ αὐτῶν ὅλοι οἱ ἄλλοι τροχοὶ τῆς μηχανῆς εἶναι ἄχρηστοι. Ἰσως ὅμως εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἐφημεριδογράφου ἦτον ἡ ἰδέα τοῦ νὰ κυβερνῶσιν ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Ἐπαρχος ἀπηλλαγμένοι τῶν περιορισμῶν καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ

καὶ τοῦ Ἰονικοῦ Νόμου. Τοῦτο δὲ ἀνάγεται εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ν' ἀνατεθῇ προσωρινῶς ἡ κυβερνήσις τῶν Ἰονίων νήσων εἰς ἓνα ἑκτακτον ἀπεσταλμένον φέροντα τὸν τίτλον Νομάρχου, ἔχοντα ὡς ὄργανα αὐτοῦ ἓνα ἀντιπρόσωπον εἰς ἑκάστην νήσον μὲ τὸν τίτλον Ἐπαρχοῦ, καὶ νόμος τῆς ἐνεργείας τῶν διοικητικῶν τούτων ὀργάνων νὰ ἦναι ἡ ἀτομικὴ κρίσις τῶν. Ἀλλ' ὅταν ὑπάρχῃ πρόχειρος νόμος, ἥδη συντεταγμένος καὶ ἐγκεκριμένος διὰ τῆς πείρας, ὅχι μόνον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἀλλὰ τῶν μᾶλλον εὐνομούμενων καὶ ἐλευθέρων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης, διατὶ νὰ παραμερισθῇ καὶ ν' ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς θελήσεως ἐνὸς ἀτόμου; Ἄς λάθωμεν ἐφηρμοσμένας τὰς ἰδέας ταύτας εἰς τὸ πρῶτον καὶ κυριώτερον ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας τῆς πολιτικῆς Ἀρχῆς εἰς τὰς νήσους μετὰ τὴν ἑνωσιν. Ἐννοῶ τὴν ἐκλογὴν πληρεξουσίων εἴτε διὰ τὴν παρούσαν ἐθνικὴν Συνέλευσιν, εἴτε δι' ἄλλην ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Βασιλέως συγκαλεσθησομένην. Εἵπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἸΓ' Βουλὴ τοῦ Ἰονίου Κράτους δὲν δύναται νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς νήσους μετὰ τὴν ἑνωσιν, καὶ νομίζω ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη δὲν χρήζει περαιτέρω συζητήσεως. ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ὡς πρώτη ἀνάγκη θὰ παρουσιασθῇ ἡ ἐκλογὴ ἀντιπροσώπων, ἀλλὰ βεβαίως αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ δυνάμει, οὐδὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ ἐκλογῆς Βουλευτῶν Νόμων τοῦ Ἰονικοῦ Κράτους, διότι οὗτοι δὲν θὰ ὑφίστανται, καὶ διότι θὰ ἦναι ἄτοπον ἐνῷ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, καὶ δι' αὐτῆς ἐξελέχθησαν τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Κεφαλληνίας λ. χ. νὰ ἐκλεχθῶσι διὰ νόμου ὅστις μεταξὺ 75000 κατοίκων δὲν ἀναγνωρίζει τὸ ἐκλογικὸν δικαίωμα εἰμὴ εἰς μόνους 3500. Ἐπειτα τοῦ αἱ ἀρχαὶ εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ἰονικὸς Νόμος ἀναθέτει τὴν ἐκδίκασιν τῶν παρχόνων κατὰ τῶν ἐκλογῶν, τὴν παραδοχὴν τῶν καλῶν τῶν ὑποψηφίων, τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἐκλογῶν, τὴν ἀναγόμευσιν τῶν ἐκλεχθέντων; κλ. Ἐν ἐλλείψει τοῦ Ἰονικοῦ Νόμου παρουσιάζεται τὸ ἄλλο σύστημα. Ἐνὸς ἀτόμου ἢ μίαν Ἐπιτροπὴν ἀτόμων περιβεβλημένων μὲ δικτατορικὴν ἐξουσίαν, διὰ νὰ προσδιορίσῃ καὶ κανονίσῃ κατὰ τὰς ἰδίαις αὐτῶν κρίσεις καὶ θελήσεις τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ τοῦ ἐκλέγεσθαι, τοὺς τύπους τῆς ἐκλογῆς κλ. κλ. Ἀπέναντι τούτων

δὲν εἶναι ὀρθώτερον νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ Νόμος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀφοῦ ἐκάστη νῆσος ἀποτελεῖ μέρος αὐτοῦ ; Ἡ μόνη νομίζω ἀντιρρησης θὰ εἶναι ὅτι φαίνεται ἀκατόρθωτον. Ἀς τὸ ἐξετάσωμεν.

Τὸ δυσκολώτερον πάντων φαίνεται ἡ ἄμεσος εἰσαγωγή τοῦ διοικητικοῦ τύπου λ. χ. ἡ διαίρεσις τῶν Νήσων εἰς δήμους, ἐπαρχίας καὶ νομοῦς καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἴσως δύσκολον ὅσον δύναται νὰ φαίνεται εἰς ἀνθρώπους ἀγνοοῦντας τὰς τοπικὰς περιστάσεις τῶν Νήσων ὥστε νὰ ἐννοήσωσι πῶς δύναται νὰ χωρήσῃ ὁ τύπος ὁ ἑλληνικὸς εἰς τὸ σῶμα τὸ Ἰονικόν, ἢ τ' ἀνάπαλιν εἰς ἀνθρώπους ἔχοντας πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ σῶμα ἀλλ' ἀγνοοῦντας τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τὸ ὑπαγάγωσι. Εἰς νήσους ὅχι μεγάλης ἐκτάσεως, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι εἶναι συγκεντρωμένοι ὅλοι εἰς πόλεις καὶ χωρία παρακείμενα, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Ἑλλάδος εἶναι πολὺ εὐχερής. Αἱ ἐνδεχόμεναι ἐλλείψεις μιᾶς πρώτης καὶ κατεπειγόντως γενομένης ἐφαρμογῆς δὲν θὰ ἐπιφέρωσι κανένα κίνδυνον κοινωνικὸν ἀμέσως, καὶ δύνανται ἀκολουθῶς νὰ διορθωθῶσι. Μετὰ τὴν προσωρινὴν τακτοποίησιν τοῦ βασιλείου θὰ εἶναι ἴσως συμφερότερον ὥστε τὰ Κῆθυρα ν' ἀποτελέσωσι μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Νομοῦ Λακωνίας, καὶ ἡ Λευκάς μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀκαρνανίας, ἡ δὲ Ζάκυνθος νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἠλείας καὶ τῆς Τριφυλίας εἰς ἓνα ἴδιον Νομὸν, ὥστε νὰ ἐλαφρυνθῇ ἡ ὑπηρεσία τῶν Νομῶν Ἀχαΐας καὶ Μεσσηνίας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος προσπαθῶν νὰ συσσωματοποιήσω τὴν ιδέαν μου εἰς ἓν πρόχειρον σχέδιον ἐφαρμογῆς ἐφ' ὅλων τῶν νήσων ἠθέλον προτείνειν τὴν διαίρεσιν αὐτῶν εἰς τρεῖς Νομοὺς Α'. Κερκύρας, Παξῶν καὶ Λευκάδος. Β'. Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης. Γ'. Ζακύνθου καὶ Κηθύρων. Ἐκαστος τῶν δύο πρώτων θὰ περιλαμβάναν πληθυσμὸν 90—100 χιλιάδων κατοίκων ὃ ἐστὶν ἄνωτερον τοῦ τῶν Νομῶν 1. Ἀττικῆς, 2. Εὐβοίας, 3. Φθιώτιδος, 4. Λακωνίας καὶ ἴσον τοῦ τῶν Νομῶν 1. Ἀκαρνανίας καὶ 2. Μεσσηνίας· ὃ Γ' ἐξ 60000 περίπου κατοίκων θὰ ἦτο ὀλίγον κατώτερος τοῦ Νομοῦ Εὐβοίας. Ως παράδειγμα τῶν ὑποδιαίρεσεων λαμβάνω τὸν Νομὸν Κεφαλληνίας. Ἡ ὁμώνυμος νῆσος ἡδύνατο νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς ἐπαρχίας, 1. Κρανίων, περιλαμβάνουσιν τὰ κατὰ τὸ ἐνεστὸς σύστημα ἐκλογικὰ διαμερίσματα Ἀργοστολίου καὶ Ἐλιοῦ, 2. Παλαίου περιλαμβάνουσιν τὸ ἐκλογικὸν διαμερίσμα Λειζουρίου καὶ 3. Σάμου

περιλαμβάνουσιν τὰ διαμερίσματα Σάμου καὶ Ὀμαλῶν ἡ Ἰθάκη θὰ ἀπετέλει ἰδίαν ἐπαρχίαν. Ἡ ἐπαρχία Παλαίου ἔχουσα πληθυσμὸν 20500 κατοίκων θὰ ἦτον, ἐξαιρουμένης τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς ἐνεκα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Πρωτευούσης, ἀνωτέρω πάσης ἄλλης ἐπαρχίας τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς, διότι αἱ μεγαλήτεραι αὐτοῦ ἐπαρχίαι ἡ τῶν Θηβῶν καὶ ἡ τῆς Λεβαδείας περιέχουσι πληθυσμὸν μόλις 46 000 ἐκάστη· ἡδύνατο δὲ νὰ ὑποδιαιρεθῇ εἰς πέντε ἢ τοῦλάχιστον τέσσαρας δήμους 1. Παλαίου ἐξ 7000 κατοίκων, 2. Κατωγῆς ἐκ 4500. Ἀνωγῆς ἐκ 5500. καὶ Ἀθηνέας ἐκ 3500. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς, ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, μόνος ὁ τοῦ Πειραιῶς ἔχει 5500 κατοίκους, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουσι 1500—3000, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐγκατάστασιν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ προσωρινῶς ὁ νόμος τῆς 24. Ἀπριλίου 1834. περὶ τῆς πρώτης ἐν τῷ Βασιλείῳ ἐκλογῆς τῶν δημοτ. ἀρχῶν, ἐὰν δὲ ἤρχιζεν ἀνευ ἀναβολῆς μετὰ τὴν ἐνωσιν ἡ σύνταξις τῶν δημοτ. καταλόγων, αἱ προθεσμίαι τῶν περὶ ἐγγραφῆς αἰτήσεων καὶ παραπόνων περιορίζοντο ἀναλόγως, ἡδύνατο ἐντὸς δύο ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς ἐνώσεως νὰ ἦναι ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ Νομάρχαι, Ἐπαρχοὶ καὶ Δήμαρχοι ὥστε ἀμέσως νὰ ἦναι ἐφικτὴ εἰς τὰς νήσους ἡ ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν λοιπῶν διοικητικῶν Νόμων, λ. χ. περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν, περὶ Ἀστυνομίας δημοτικῆς, περὶ στρατολογίας κλ. Τοῦτο ὅμως προϋποθέτει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἤθελεν ἐργασθῇ συντόμως καὶ σπουδαίως, ὥστε νὰ ἔχη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώσεως προπαρασκευασμένους τοὺς Νόμους, τὰ Διατάγματα, τὸ προσωπικὸν καὶ ὅλα τὰ προκταίόμενα διὰ τὸν ἄμεσον διοργανισμὸν τῶν νήσων ἐπὶ τοῦ τύπου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν Δικαστικὴν Ἀρχὴν δὲν ἐννοῶ πῶς θὰ συμβιβασθῇ ποτὲ ἐπὶ πολὺ ἢ ὀλίγον νὰ διατηρηθῶσι εἰς τὸ αὐτὸ Κράτος δύο Ἀκυρωτικὰ Δικαστήρια. Εἰς τὴν μίαν Ἐπαρχίαν νὰ ἐδρεύῃ Δικαστήριον ἐνόρκων καὶ εἰς τὴν ἄλλην Κακουργιοδικεῖον ἐκ τριῶν τακτικῶν Δικαστῶν, δύο εἰς τὸ αὐτὸ Κράτος συστήματα διάφορα ἱποθηκῶν, ἀποδείξεων κλ. ὡς πρὸς τὴν ποινικὴν νομοθεσίαν ὁμολογεῖται καὶ εἰς τὴν Ἐπτάνησον ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμέσου ἀντικαταστάσεως διὰ τῆς Ἑλληνικῆς. Δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ συστήματος τῆς Ἑλληνικῆς Ποτιλικῆς δικονομίας. Ὅσοι τῶν ἐν Ἐπτανήσῳ νομομαθῶν γνωρίζουσι τοὺς ἐν Ἑλλάδι

εἰσαχθέντας εἰδικούς Νόμους περὶ προσώπων, περὶ ἵποθηκῶν, περὶ ἔνεχυρῶν, περὶ διαθηκῶν, περὶ διακρίσεως ἀκινήτων, κλ. ἐννοοῦσιν ὅτι τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον μέρος τοῦ Ῥωμαῖκο-βυζαντινοῦ δικαίου δὲν εἶναι τόσον πλημμελές, ὥστε νὰ θεωρῇται ὡς πρόοδος ἢ ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ ξηρᾶς μεταφράσεως τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος. Ἐπικρατεῖ ὅμως γενικῶς εἰς τὴν Ἑπτάνησον ὁ μάταιος φόβος ὅτι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἐν ἰσχύϊ ἀστυκοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, δύναται νὰ προσβάλῃ τὰ ἐξ αὐτοῦ κεκτημένα δικαιώματα. Βεβαίως ἡ δημοσίευσίς νέου ἀστυκοῦ Νόμου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τοιαύτην ὀπισθενεργὸν δύναμιν, καὶ μένει εἰς τὸν Δικαστὴν νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα ἂν τὸ ἀξιούμενον δικαίωμα ἀπεκτήθῃ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ Νόμου καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ τοῦτον πρὸς ῥύθμισιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην παραγνωρίσας καὶ αὐτὸς ὁ νομοθέτης τῶν ἰονίων νήσων ἐνόμισε δεόν νὰ προστατεύσῃ ἄλλως τὰ ἐκ τῶν παλαιῶν Νόμων κεκτημένα δικαιώματα, ἀνακηρύττων αὐτὰ ἐκ νέου ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ Νόμῳ καὶ διατηρῶν ἐν αὐτῷ πολλάκις ἀντίθετα καὶ ἀσυμβίβαστα πρὸς ἄλληλα συστήματα. Τοιαῦτα λ. χ. τραγελαφικαὶ διατάξεις ἀπαντῶνται ὡς πρὸς τὰ ἐπὶ ἀκινήτων προνόμια, καὶ ὑπάρχουσιν ἐν ἐνεργείᾳ τρία διάφορα συστήματα καταναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων. Μέχρι τινὸς ἐποχῆς ὁ δανειστὴς εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ πληρωθῇ τὴν πίστωσίν του δι' ἀκινήτου τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας αὐτοῦ προσδιοριζομένης ὑπὸ πραγματογνομόνων, καὶ ἐκπιπτομένου τοῦ τετάρτου αὐτῆς. Κατόπιν εἰσῆλθον τὸ σύστημα τοῦ καλουμένου ἀπολύτου πλειστηριασμοῦ τοῦ ἀκινήτου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ προσφερομένης τιμῆς. Τελευταῖον καθιερώθη τὸ σύστημα τῆς κατακυρώσεως τοῦ κτήματος εἰς τὸν δανειστὴν ἐπὶ τῇ ἀξίᾳ τῇ ὑπὸ ἐκτιμητῶν ὀριζομένη. Σήμερον δὲ ἕκαστος δανειστὴς ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ ἐκεῖνο ἐκ τῶν τριῶν συστημάτων ὅπερ ἴσχυεν εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτον ἀπαιτητὴ ἢ καθ' ἣν ἐγεννήθη ἢ ἀπαιτήσις. Ὅποια σύγκρουσις διαδικασίας καὶ δικαιομάτων τῶν δανειστῶν! Ἐφαρμοζομένου τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἤθελε διατηρηθῇ ἐν αὐτῇ ἐν Ἐφετεῖον εἰς Κέρκυραν, τρία Πρωτοδικεῖα ἐν εἰς ἕκαστον Νομὸν καὶ ἀνά ἐν τοῦλάχιστον Εἰρηνοδικεῖον εἰς ἕκαστην Ἑπαρχίαν, τουτέστι 2 ἢ 3 εἰς Κέρκυραν, 1 εἰς Παξοὺς, 1 εἰς Λευκάδα, 1 εἰς Ἰθάκην, 3 εἰς

Κεφαλληνίαν, 2 εἰς Ζάκυνθον, καὶ 1 εἰς Κήθυρα. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον θὰ ἦτον ἀνάγκη εἰς τὴν Ἑπτάνησον πλειοτέρων Πρωτοδικείων.

Τὸ μόνον ὅπερ δυσκόλως δύναται νὰ μεταβληθῇ ἀμέσως εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἕνεκα τῶν ἐπικρατουσῶν ἰδεῶν εἶναι τὸ φορολογικὸν σύστημα. Δὲν ἔχει δὲ κατεπεῖγόν τι ὁ ἀναδιοργανισμὸς τῶν σχολείων, ὅπερ ἀφ' ἑτέρου δὲν εἶναι καὶ ἐκ τῶν δυσχερεστέρων ἀντικειμένων. Θὰ ἦτον ὅμως ἐπιθυμητὸν ἴσως ὥστε ἀπὸ τοῦδε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ἡ Κυβέρνησις ὅτε εἶναι κατὰ πάντα λόγον δίκαιον καὶ συμφέρον ὅχι μόνον νὰ διατηρήσῃ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κερκύρας, ἀλλ' ἄνευ ἀναβολῆς νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἐφάμιλλον τοῦ τῶν Ἀθηνῶν διὰ τοῦ διορισμοῦ διακεκριμένων Καθηγητῶν καὶ τοῦ πλουτισμοῦ τῆς ἐν Κερκύρᾳ βιβλιοθήκης, ὅπως οἱ μαθηταὶ οἱ προτιμῶντες τὴν σπουδὴν ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τύρβης εὐρίσκωσιν ὅλα τὰ μέσα τῆς μελέτης εἰς τόπον ἡσυχον καὶ παρέχοντα εὐφρονώτερα μέσα συντηρήσεως. Ἡ Κέρκυρα εἶναι ὁ καταλληλότερος τόπος διὰ τὴν ἔδραν τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς Σχολῆς, τῆς Νομικῆς, ἤθελον δὲ προσθέσει καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἂν ἀνεγνωρίζετο γενικῶς ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ υποκύψῃ τὸ ἀτομικὸν εἰς τὸ γενικὸν τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας συμφέρον. Βεβαίως αἱ Ἀθῆναι ἔχουσι τὰ δικαιώματά των εἶναι ἡ μητρόπολις τοῦ παρελθόντος· ἀλλ' ἡ Κέρκυρα θὰ εἶναι τοῦ μέλλοντος. Ἐδῶ αἱ ἀναμνήσεις, ἐκεῖ αἱ ἐλπίδες· ἐδῶ ἡ ἱστορία ἐκεῖ ἡ ζωὴ· ἐδῶ ἡ κλασικότης, ὁ αὐτοχθονισμὸς, τὸ πνεῦμα τῆς διαίρεσεως καὶ τῆς ἀποκλειστικότητος· ἐκεῖ ὁ χριστιανισμὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ἡ Ἑπτάνησος διέσωσε τὸ νῆμα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ ἡ ἱστορία τῆς νέας Ἑλλάδος ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς ἡττης τοῦ ἰσλαμισμοῦ ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Κερκύρας. Ἀλλ' ἡ Ἑπτάνησος δὲν ἐζήτησε καὶ δὲν ζητεῖ δικαιώματα ἀπέναντι τοῦ ἔθνους, καὶ δὲν ἦτον ὁ σκοπὸς μου νὰ ἐκθῶ τοὺς τίτλους αὐτῆς εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων. Ἦθελον μόνον νὰ δείξω εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος ὅτι ὀφείλει νὰ προνοήσῃ ὅπως μὴ εὐρεθῇ ἡ Ἑπτάνησος ἐγκαταλελειμένη ἄνευ Νόμου, ἄνευ Κυβερνήσεως, ἄνευ Ἀρχῆς, ἄνευ στρατοῦ, ἄνευ Ἀστυνομίας, ἄνευ χωροφυλακῆς, μὲ τὰς διαίρεσεις καὶ τὰ πάθη τὰ ὅποια ἐξῆπεν ἡ ξενοκρατία, εἰς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ τόπος θέλει παραδοθῇ εἰς τὰς παραφοράς τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς πρὸ αἰῶνων ποθουμένης καὶ προσδοκωμένης ἐθνι-

κῆς ἐνώσεως. Ἡ Ἐπτάνησος τότε περισσότερον παρ' ἄλλοτε ποτὲ θὰ ἔχη ἀνάγκην Κυβερνήσεως νοήμονος, συνετῆς, προνοητικῆς, ἥτις νὰ φέρῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἔνωσιν εἰς τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, νὰ προστατεύσῃ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος, καὶ νὰ ἐκδιάσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Αὐγούστου 1863.

I. A. ΤΥΠΑΛΛΟΣ.

ΣΕΛΕΣΤΙΝΗ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 18.)

Ὁ Δὸν Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ναυαγῆσαντες εἰσέρχονται εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον, συγχαίρομενοι ἑαυτοὺς ὅτι διέφυγον τὸν κίνδυνον· ἐνῶ δὲ τοὺς ἐξήταζον περὶ τῶν δυστυχημάτων τῶν, εἰς τῶν ἐπιβατῶν ἐφιλονέει μεθ' ἐνὸς ναύτου τοῦ πλοίου περὶ τινος κιβωτίου, ὅπερ ἔσωσεν ὁ ναύτης, καὶ τὸ ὅποιον ὁ ἐπιβάτης διασχυρίζετο ὅτι ἦτον ἐδικόν του· ὁ Δὸν Πέτρος, θέλων νὰ καταπαύσῃ τὴν ἔριδα, ὑποχρεοῖ τὸν ἐπιβάτην νὰ φανερώσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου, καὶ ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ἀναγνώρισαντος τοὺς πολυτίμους τῆς Σελεστίνης λίθους, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὑπ' αὐτοῦ δωρηθέντα αὐτῇ σμάραγδον! Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐξετάζει δὲ κατόπιν προσεκτικώτερον τοὺς ἀδάμαντας καὶ ἀτενίζων τὸν κύριον αὐτῶν μὲ βλέμμα πλήρες ὀργῆς, — ποῦ ἦν οὗτοι πολυτίμους τούτους λίθους; ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς κεραινοβόλου. Τί ἐνδιαφέρεσαι περὶ τούτου; ἀπεκρίθη αὐθαδῶς ὁ ἐπιβάτης, ἀρκεῖ ὅτι μοὶ ἀνήκουσι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Δὸν Πέτρον, ἀλλ' οὗτος ἀκράτητος πλέον ὑπὸ τῆς ὀργῆς γενόμενος, τὸν ἀπωθεῖ, σύρει τὸ ξίφος του, καὶ ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ· Προδότα! εἶπεν, ἐξομολογήθητι τὸ ἐγκλημά σου, ἢ ἄλλως ἐχάθης. Ταῦτα εἰπὼν, ὥθει τὸν ἀντίπαλόν του, ἐκεῖνος ἀμύνεται γενναίως, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸν πληγόντες θανατηφόρος. Ἀπαντες τότε συρρέουσιν ἐκεῖ, περικυκλόνουσι τὸν Δὸν Πέτρον καὶ τὸν ἀπάγουσι δέσμιον εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ δὲ ξενοδόχος στέλλει τὴν σύζυγόν του πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἐφημέριου, ὅπως παρασταθῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ θνή-

σκοντος. αὐτὸς δὲ μεταβαίνει εἰς τοῦ Προστοῦ, φέρων καὶ τὸ κιβώτιον, ὅπως δώσῃ λόγον τῶν πρὸ μικροῦ διατρεξάντων.

Ἡ ἔκκλησις, ἡ χαρὰ καὶ ὁ τρόμος τῆς Σελεστίνης, ἀναγνωρίζσης τοὺς ἀδάμαντάς της καὶ πληροφορηθείσης περὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ δεσμώτου ἱππότης ἦτον ἀπερίγραπτος. Τρέχει ἀμέσως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔνθα ὁ ἐφημέριος εἶχεν ἤδη φθάσει· ὁ θνήσκων συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰς προτροπὰς τούτου ὁμολογεῖ ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐνῶ διήρχετο τὴν νύκτα ἀπὸ τινος ὁδὸν ἐν Γρενάδῃ, γυνὴ τις προβαλλοῦσα ἀπὸ κιγκλιδωτοῦ παραθύρου, τῷ παρουσίασε τὸ κιβώτιον, εἰποῦσα αὐτῷ νὰ τὸ φυλάξῃ μέχρις ὅτου αὕτη καταβῇ· ἀλλ' ὅτι οὗτος ἀνεχώρησε δρομαίως παραλαβὼν αὐτὸ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξαίτεται συγχώρησιν διὰ τὴν ὁποίαν ἔπραξε κλοπὴν ἀπὸ τὸν Ἰψιστον καὶ τὴν γυναῖκα, ἣν ὅμως οὐδόλως ἐγίνωσκεν. Ἄμα περατώσας τὴν διήγησίν του ταύτην ἐξέπνευσεν, ἡ δὲ Σελεστίνη ἔτρεξεν εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Ὅποιους παλμοὺς ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ της καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ! διότι τὰ πάντα τῇ προήγγελλον ὅτι ὁ δεσμώτης, ὃν ἔμελλε νὰ ἴδῃ ἦτον ὁ Δὸν Πέτρος· φοβεῖται ὅμως μὴ ἀναγνώρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου καταβιβάζει τὸν πῖλον της μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, περιτυλίσσεται ἐντὸς τοῦ ἐπενδύτου της, καὶ προηγούμενου δικαστικοῦ γραμματέως καὶ τοῦ δεσμοφύλακος κρατῶντος φῶς, καταβαίνει εἰς τὴν εἰρκτὴν. Ἡ προξενηθεῖσα ἐκ τῆς θέας ταύτης χαρὰ παρέλυσεν τὰς δυνάμεις της· ἐπακουμβῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ κεφαλὴ της κλίνει ἐπὶ τοῦ τραχήλου της, δάκρυα δὲ κυλίσονται ἐπὶ τῶν παρειῶν της· τὰ σπογγίζει, ἀναπνέει ὀλίγον, καὶ ἀναγκαζομένη νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ θάρρους πρὸς τὸν φυλακισμένον· Ἐέε, τῷ λέγει, ἀλλοιοῦσα τὴν φωνήν της, καὶ ὁμιλοῦσα διακεκομμένως ὅπως ἀναπνέῃ, σὺ ἐφόνευσες τὸν σύντροφόν σου! . . . Τίς σὲ ἠνάγκασεν νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἔνοχον ταύτην πράξιν; Ἀφοῦ εἶπε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, μὴ δυναμένη νὰ σταθῇ κἀθηται ἐπὶ τινος λίθου καὶ καλύπτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της· Δικαστᾶ, τῇ ἀποκρίνεται ὁ δὸν Πέτρος, Ἄν καὶ δὲν ἔπραξα ἐγκλημα, ἀλλ' ἀπέδωκα δικαιοσύνην, ἐπικαλοῦμαι ὅμως τὸν θάνατον, διότι μόνος αὐτὸς δύναται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς μεγάλας δυστυχίας μου, ὧν αἵτιος ὑπῆρξεν ὁ φονεὺς ὑπ' ἐμοῦ κακοῦργος· καταδικασθὼν με, διότι δὲν θὰ ὑπερασπισθῶ, καὶ ἀπάλλαξόν με